

„Au venit sfârșiturile veacurilor”

Sabat după-amiază

De memorat:

„¹¹ Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

¹² Astfel, dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă.”

(1 Corinteni 10:11,12).

Biblia este plină de relatări care indică evenimente viitoare și arată cheia pentru a înțelege „adevărul prezent”. De fapt, unele relatări prefigurează evenimentele din zilele finale, cu detalii surprinzătoare, oferindu-ne o bază mai amplă pentru înțelegerea clară a profețiilor din Daniel și Apocalipsa.

Fără a încălca libertatea de conștiință a individului, Dumnezeu poate să dirijeze în mod desăvârșit evenimentele care se vor petrece în zilele din urmă, evenimente pe care le-a descoperit profeților. Unele episoade istorice importante sunt evidente, deoarece Noul Testament le menționează în descrierea evenimentelor finale: Sodoma și Gomora, potopul etc. Altele necesită o analiză atentă pentru a extrage din ele adevărurile date în Cuvântul lui Dumnezeu.

În următoarele săptămâni vom cerceta o serie de fragmente-cheie pentru a vedea ce spun despre evenimente precum a doua venire, judecata de cercetare, criza finală și altele. Și, în centrul tuturor, Îl găsim pe Hristos, pentru că El trebuie să fie atât temelia, cât și scopul final al tuturor demersurilor noastre profetice.

Duminică, 1 iunie

Mânia Mielului

1. Analizează în detaliu reacția oamenilor din Apocalipsa 6:12-17 atunci când văd că evenimentele zilelor finale încep brusc să se desfășoare! Ce se observă în reacția lor?

Apocalipsa 6:12-17

¹² Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de pâr, luna s-a făcut toată ca sângele,

¹³ și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic.

¹⁴ Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.

¹⁵ Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților.

¹⁶ Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului;

¹⁷ căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”

Este interesant de notat că cei pierduți nu strigă: „Ce e asta?” sau „Cine este în spatele acestor lucruri?” Ei par să *știe* ce se întâmplă. Îl numesc pe Isus „Mielul”, ceea ce înseamnă că trebuie să cunoască câte ceva din istoria Domnului Hristos. De asemenea, ei par să conștientizeze că „a venit ziua cea mare a mâniei Lui” și că se află într-o situație lipsită de speranță: „Cine poate sta în picioare?” Înainte de sfârșit, Evanghelia este dusă la toate popoarele de pe pământ (Matei 24:14), iar mesajele celor trei îngeri sunt transmise întregii planete. Totuși vor exista oameni care vor fi luați prin surprindere – nu din lipsă de informații, ci din cauza refuzului lor de a crede și de a asculta. Din această cauză astfel de oameni vor fi pierduți în zilele din urmă.

2. Ce lecții ne spune Domnul Isus, în Matei 24:36-44, că ar trebui să extragem din istoria lui Noe?

Matei 24:36-44

³⁶ Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.

³⁷ Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.

³⁸ În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie,

³⁹ și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.

⁴⁰ Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat, și altul va fi lăsat.

⁴¹ Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată, și alta va fi lăsată.

⁴² Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.

⁴³ Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa.

⁴⁴ De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.

Isus face referire la istoria potopului pentru a ne avertiza că a doua Sa venire îi va surprinde pe mulți. Ca și în cazul celei de-a doua venituri, potopul nu i-a surprins pe oameni din cauza lipsei de informații. Noe a predicat 120 de ani unei lumi care refuza să creadă. Antediluvienilor li s-a spus ce urma să se întâmple, însă pur și simplu nu au crezut.

În prezent, mulți oameni se liniștesc spunându-și că trecerea unor lungi perioade înseamnă că profețiile sunt false. Luând ca reper relatarea despre potop, Petru scrie că „în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!»» (2 Petru 3:3,4). An de an, acest sentiment nu va face decât să se intensifice.

Pentru cei morți, revenirea Domnului Isus se produce la o clipă după ce au murit și cu toții știm cât de repede trece viața. Cum ne ajută această perspectivă să înțelegem „întârzierea”?

Luni, 2 iunie

Evangelizarea făcută de Noe

Petru ne amintește că mulți nu vor fi pregătiți pentru revenirea lui Hristos pentru că „înadins trec cu vederea” (2 Petru 3:5, EDCR) ce s-a întâmplat în trecut la potop. Astăzi, deși lumea are o amintire colectivă privind un mare potop (un număr uimitor de culturi din întreaga lume relatează povestea unui potop devastator, de la grecii antici la civilizația maya), istoria lui Noe este probabil între cele mai ridiculizate relatări din Biblie. După cum s-a prezis, lumea respinge cu bună știință relatarea, considerând-o un mit, indiferent cât de clar și de explicit este descrisă în Vechiul Testament și repetată în Noul Testament.

3. Domnul Isus a spus, în Matei 24:37-39, că situația lumii avea să se asemene cu cea din „zilele lui Noe”. Compară acest pasaj cu Geneza 6:1-8. Care au fost condițiile morale care au dus la potop? Ce paralele există între cele două perioade?

Matei 24:37-39

³⁷ Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.

- ³⁸ În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie,
- ³⁹ și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.

Geneza 6:1-8

- ¹ Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete,
- ² fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.
- ³ Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”
- ⁴ Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.
- ⁵ Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.
- ⁶ I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui.
- ⁷ Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.”
- ⁸ Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.

În urma unui studiu atent reiese o altă lecție importantă pentru poporul rămășiței lui Dumnezeu din zilele sfârșitului. Evrei 11:7 ne spune că Noe „a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”. Imaginează-ți să predici timp de mai bine de un secol și să nu ai niciun rezultat în afară de propria familie în arcă! Dacă Noe ar fi fost un evanghelist modern, am fi tentați să îl considerăm un eșec: zeci de ani de predicare și aparent *niciun rezultat*.

Din fericire, în prezent, multe părți ale lumii sunt *foarte* receptive la mesajele celor trei îngeri. Evanghelizarea – predicarea mesajului nostru unic de rămășiță – se dovedește incredibil de eficientă în multe locuri și mulți ajung să-L cunoască pe Domnul. Nu am ajuns încă în punctul în care să *nu* existe rezultate, deși ni s-a spus că se apropie momentul în care „se va încheia harul, iar ușa milei se va închide. Astfel, printr-o singură declarație scurtă: «Cele care erau gata au intrat cu El la nuntă;

și s-a încuiat ușa», ajungem la slujirea finală a Mântuitorului, la data când marea lucrare pentru salvarea omului va fi terminată” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 428).

Până atunci avem o lucrare de făcut ca biserică.

Cum putem învăța să nu fim descurajați dacă eforturile noastre evanghelistice personale nu par să aducă prea multe roade deocamdată? De ce trebuie să perseverăm în eforturile noastre? (Vezi Ioan 4:37.)

Marți, 3 iunie

Istoria Sodomei și Gomorei

Orașele de câmpie Sodoma și Gomora au devenit legendare pentru răutatea lor și au ajuns principalul exemplu de centre populate distruse de foc ce cade din cer.

4. Remarcă toate detaliile din 2 Petru 2:4-11; Iuda 5-8 și Ezechiel 16:46-50. Care era situația morală care a dus la distrugerea acestor cetăți și ce paralele există cu situația zilelor noastre?

2 Petru 2:4-11

⁴ Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată;

⁵ dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți;

⁶ dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire,

⁷ și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați;

⁸ (căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite)

⁹ înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății:

¹⁰ mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia și disprețuiesc stăpânirea. Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile,

¹¹ pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor.

Iuda, versetele 5-8

⁵ Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți o dată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut.

⁶ El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.

⁷ Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic.

⁸ Totuși oamenii aceștia, târâți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile.

Ezechiel 16:46-50

⁴⁶ Sora ta cea mai mare, care locuiește la miazănoapte de tine, este Samaria, ea și fiicele ei; și sora ta cea mai mică este Sodoma și fiicele ei, și locuiește la miazăzi de tine.

⁴⁷ Tu nu numai că ai umblat pe căile lor și ai săvârșit aceleași urâciuni, ci, ca și cum atât ar fi fost prea puțin, ai fost mai stricăță decât ele în toate purtările tale.

⁴⁸ Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că sora ta Sodoma și fiicele ei n-au făcut ce ați făcut voi, tu și fiicele tale.

⁴⁹ Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit.

⁵⁰ Ele s-au semețit și au făcut urâciuni blestemate înaintea Mea; de aceea le-am și nimicit, când am văzut lucrul acesta.

Avertizarea adresată oamenilor din ultimele zile ale acestei planete prin relatarea despre Sodoma și Gomora este clară: în cele din urmă, cei răi vor fi și ei distruși prin foc, așa cum este descris atât de clar în Apocalipsa 20. Păcatul este incredibil de înșelător prin faptul că ne face orbi la starea inimii noastre și ne ascunde fărădelegile sub un strat de aprobare de sine, în timp ce răutatea săvârșită de alții ne sare în ochi. În același capitol în care vorbește despre câtă dragoste revărsase asupra poporului Său, Dumnezeu trebuie și să îl avertizeze că, deși nu a comis aceleași păcate (Ezechiel 16:47), a devenit de fapt mai rău decât Sodoma. Poporul Israel „curvise” (Ezechiel 16:41), comițând astfel adulter spiritual. Imaginează-ți surpriza celor din poporul lui Dumnezeu când au auzit că erau *mai răi* decât oamenii legendari pentru răutatea lor!

Acest lucru nu este o noutate, nu doar în ceea ce privește Israelul din vechime, ci și în ceea ce privește întreaga omenire. În Romani 1:18-32, Pavel prezintă o listă lungă de rele omenești care ar fi putut fi scrisă pe baza știrilor din zilele noastre. Descrierea făcută de Pavel păcatelor neevreilor nu urmărea să le genereze evreilor sentimente de superioritate, ci să îl facă pe poporul lui Dumnezeu să înțeleagă în sfârșit gravitatea propriilor păcate. Natan a făcut același lucru când i-a vorbit lui David: i-a spus povestea unui om bogat care a furat o mieluşea de la un om sărac. Această poveste l-a făcut pe David să se „aprindă foarte tare de mânie” (2 Samuel 12:5), deoarece nedreptatea părea evidentă; chiar și așa, a fost nevoie de declarația lui Natan: „Tu ești omul acesta!” (2 Samuel 12:7) ca David să se vadă pe sine în poveste.

Este important să ne amintim că Biblia nu se adresează în primul rând lumii din afară, ci propriului popor al lui Dumnezeu. Atunci când vedem păcatele îngrozitoare ale altora descrise într-un pasaj precum Apocalipsa 13 sau 17, este un avertisment că și noi putem cădea în aceeași capcană.

Miercuri, 4 iunie

Judecătorul întregului pământ

Chiar înainte de distrugerea Sodomei are loc o întâmplare interesantă. Dumnezeu i Se arată lui Avraam, însoțit de doi îngeri. Când îi vede, Avraam îi invită la masă, moment în care Dumnezeu promite că Avraam și Sara vor avea un fiu care va duce la Mesia. Isus Hristos, într-adevăr, face parte din genealogia lui Avraam (compară cu Galateni 3:16). Apoi relatarea trece brusc la subiectul cetăților rele din câmpie.

5. Ce învățăm din Geneza 18:17-32 despre caracterul lui Dumnezeu și despre modul în care plănuiește să rezolve problema răului de pe planeta noastră?

Geneza 18:17-32

¹⁷ Atunci Domnul a zis: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...”

¹⁸ Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.

¹⁹ Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit”...

²⁰ Și Domnul a zis: „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit, și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu.

- ²¹ De aceea Mă voi coborî acum să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit până la Mine; și dacă nu va fi așa, voi ști.”
- ²² Bărbații aceia s-au depărtat și au plecat spre Sodoma. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului.
- ²³ Avraam s-a apropiat și a zis: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?”
- ²⁴ Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei și nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni, care sunt în mijlocul ei?
- ²⁵ Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?”
- ²⁶ Și Domnul a zis: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor.”
- ²⁷ Avraam a luat din nou cuvântul și a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf și cenușă.
- ²⁸ Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci, vei nimici Tu oare toată cetatea?” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci și cinci de oameni buni.”
- ²⁹ Avraam I-a vorbit mai departe și a zis: „Poate că se vor găsi în ea numai patruzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici pentru cei patruzeci.”
- ³⁰ Avraam a zis: „Să nu Te mânii, Doamne, dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi în ea numai treizeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea treizeci de oameni buni.”
- ³¹ Avraam a zis: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului. Poate că se vor găsi în ea numai douăzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, pentru cei douăzeci.”
- ³² Avraam a zis: „Să nu Te mânii, Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni.” Și Domnul a zis: „N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni.”

Dumnezeu nu ne datorează o explicație, dar alege să nu-Și ascundă de oameni motivele și planurile. Citește **Amos 3:7**.

Amos 3:7

- ⁷ Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.

Înainte să distrugă Sodoma și Gomora, Dumnezeu declară că singurul lucru corect de făcut este să-i spună lui Avraam ce urmează să

se întâmplă, la ce se poate aștepta să asiste în curând. Dumnezeu rămâne cu Avraam când cei doi îngeri merg în cetatea înrăită pentru a-i chema afară din ea pe cei care vor ține cont de avertizarea lor. Nu putem să nu ne gândim la îngerii profetici care îndeplinesc aceeași sarcină în zilele din urmă, chemându-i pe aceia din poporul lui Dumnezeu care trăiesc în Babilon să iasă din el (Apocalipsa 14:6-12; 18:1-4). În timp ce se rostește ultimul avertisment, Dumnezeu discută cu Avraam despre ce urmează să se întâmple și răspunde de bunăvoie la întrebările patriarhului.

„Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău”, opinează Avraam, „departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Geneza 18:25). Avraam nu analizează doar cazul Sodomei, ci *analizează și caracterul lui Dumnezeu*. Tot la fel, înainte de venirea sfârșitului, Dumnezeu deschide cărțile cerului (Apocalipsa 20:4,11-15) și ne permite să analizăm dovezile înainte de a lăsa, în cele din urmă, să cadă foc pe pământ. Cu alte cuvinte, vom avea la dispoziție o mie de ani să primim răspuns la o mulțime de întrebări care, deocamdată, rămân fără răspuns.

Înainte de a aduce judecata finală, Domnul ne oferă o mie de ani pentru a înțelege ce anume se va întâmpla, cui și de ce. Ce ne spune acest lucru despre caracterul Său și despre cât de deschis este El la examinarea de către ființele create – ființe a căror existență depinde pe deplin de El – și care nu au niciun drept inerent de a cunoaște aceste lucruri?

Joi, 5 iunie

Judecata preadventă

Descrierea judecății din Daniel 7 ne oferă o perspectivă din spatele cortinei – o oportunitate uimitoare de a vedea cum Dumnezeu rezolvă problema păcatului în timp ce încă îi răscumpără pe cei care doresc să trăiască într-o relație de legământ cu El.

6. Citește Daniel 7:9,10,13,14,22,26,27. Pe ce se concentrează judecata? Care este verdictul? Ce ne spune acest lucru despre planul de mântuire?

Daniel 7:9,10,13,14,22,26,27

⁹ Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca

zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins.

¹⁰ Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.

¹³ M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.

¹⁴ I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

²² până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.

²⁶ Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.

²⁷ Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!”

Nu există nicio îndoială că omenirea este judecată de Dumnezeu. Eclesiastul 12:14 ne asigură că „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată”, iar Pavel ne reamintește că nu trebuie să ne judecăm unii pe alții, deoarece „toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (Romani 14:10). Dumnezeu, desigur, nu are nevoie de consemnări pentru a ști cine este mântuit sau pierdut, dar îngerii – care au analizat planul de mântuire în tot acest timp (1 Petru 1:12) – ar avea în mod natural întrebări. Ei au fost martori la răzvrătirea lui Satana și au văzut cum o treime din îngerii au fost alungați din cer (Apocalipsa 12:4) –, iar acum Dumnezeu ne aduce pe *noi* în prezența Sa. Dumnezeu deschide cărțile și le permite sfinților să vadă totul.

Narațiunea despre mijlocirea lui Avraam pentru Sodoma și Gomora – o ilustrare a judecății – ne oferă informații importante despre judecată. Păcatele Sodomei erau în mod evident cercetate; Dumnezeu menționează că răutatea îi crease cetății o asemenea reputație încât strigătul împotriva ei se mărise (Geneza 18:20). Dar nu numai Sodoma și Gomora au fost cercetate înainte de distrugerea lor. Totodată, Dumnezeu i-a creat lui Avraam posibilitatea să analizeze dacă decizia divină de a-i distruge pe cei răi a fost sau nu una dreaptă.

Pe de altă parte, cine altcineva apare în mijlocul judecății cerești din Daniel 7, dacă nu „Fiul omului”, Isus (Daniel 7:13, vezi și Matei 20:28), a cărui apariție este singurul motiv pentru care este „rostită judecata în favoarea sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22, EDCR)? Doar neprihănirea Lui face ca poporul Lui să fie declarat nevinovat la judecată.

Imaginează-ți că te afli la judecată și toate secretele tale sunt expuse Dumnezeuului nostru sfânt. Care este singura ta speranță în acel ceas al judecății? (Vezi secțiunea de vineri.)

Vineri, 6 iunie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 7

„Acuzațiile lui Satana la adresa acelor care Îl caută pe Domnul nu sunt izvorâte din ura față de păcatele lor. El se bucură de caracterele lor defectuoase, căci știe că numai prin neascultarea lor de legea lui Dumnezeu el poate câștiga putere asupra lor. Învinuirile lui se ridică numai datorită vrăjmășiei lui față de Hristos. Prin planul de mântuire, Isus zdrobește stăpânirea lui Satana asupra familiei omenești și răscumpără sufletele de sub puterea lui. [...]

Prin propria putere, omul nu poate face față acuzațiilor vrăjmașului. El stă înaintea lui Dumnezeu în haine mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Apărătorul nostru, prezintă o rugăciune eficientă în favoarea tuturor acelor care prin credință și pocăință și-au predat viața Domnului să le-o păzească. El le susține cauza și, prin argumentele puternice ale Calvarului, îl biruie pe învinuitorul lor. Ascultarea Sa desăvârșită de legea lui Dumnezeu I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 583-586).

Zilnic: Geneza 39 – 45; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 23

Ce slujbă și ce grijă avea Potifar?

Găsește un exemplu de bucate egiptene pregătite pentru faraon!

Ce însemna faptul că faraonul a visat visul de două ori?

Ce fel de mâncare le-a dat Iosif la prânz fraților lui?

Ce i-au spus atenienii lui Pavel despre Socrate?